

Hallo allemaal,

Het doet me goed dat jullie allemaal gekomen zijn en meekijken met de livestream. Want dat ik hier sta, heb ik niet zelf bedacht. Er was een kracht die mij ter wereld bracht.

*Diezelfde lieve kracht tussen Maartje Wognum en Pieter Jan Smit
Proberen wij nu diep in onszelf te vinden.*

Op één van de vele stap-avondjes van mijn vader met zijn vrienden, hebben mijn ouders, elkaar in september 1951 op de Luizeknipper kermis, leren kennen. 4 jaar later werd ik geboren.

Het begin van mijn jeugd groeide ik op in Broek op Langedijk. Ik weet nog goed dat mijn moeder tegen me zei, we gaan verhuizen naar Sint Pancras.

Waarom, dan mam? vroeg ik. Zo zijn je ouders dichterbij Vrone. Wat Vrone was, daar kwam ik al snel achter. Pap, nam me vaak mee naar wedstrijden van “zijn” Vrone.

Op de woensdagmiddag moest ik samen met mijn grootouders, de door mijn moeder gestencilde vellen van het Vrone blaadje verzamelen en aan elkaar nieten.

Als jochie van 10 jaar kwam mijn vader al op het voetbalveld en later in zijn werkende leven, maar ook daarna, was hij er bijna dagelijks te vinden.

Mijn vader kreeg daardoor, vele bijnamen, zo noemde ze hem wel “de politie van Vrone”, dat kwam doordat hij probeerde alles netjes te houden en de jeugd te leren, zuinig te zijn op de spullen.

Zo kon hij er niet tegen, als er weer eens een bal zoek was. Hij moest en zou hem vinden en deed dat dan ook.

Ook wist hij precies, wie er nieuw op het dorp waren komen wonen. Voorzien van het Vrone clubblad ging hij daarlangs, om hen als nieuw lid te ronselen.

De nieuwkomers leerde zo al snel, wie dit markante dorpsfiguur op de merrie (zo noemde mijn vader zijn dames fiets) en klompen was.

Een dorpsfiguur, die zoveel betekent en bijdragen heeft aan de Sportvereniging Vrone en zijn leden.

Dat dit erg gewaardeerd werd, blijkt onder meer uit de vele oorkondes, interviews, foto's, KNVB speld, ridder in de Orde van Oranje-Nassau en meer recentelijk nog de video als "Icoon van Vrone" voor de beste amateurclub van Nederland en het grote aantal vele lieve verwarmende reacties wat wij nu ontvangen.

Toen mijn moeder kwam te overlijden, stond pap er plotseling alleen voor.

Alles was niet meer vanzelfsprekend geregeld.

Hij moest zelf zaken leren regelen.

Zo ook leerde hij meer te genieten: genieten van zijn kleinkinderen, het samen naar de hand- en voetbalwedstrijden kijken, het bezoeken van het grand café in de P.C. Hoofdstraat en de kuip te Rotterdam en de vele familie-uitjes en etentjes.

In de bijna dagelijks telefoongesprekjes, die toen volgende, soms alleen maar over het weer, maar ook diepzinnig, zoals het leven, heb ik mijn vader pas goed leren kennen.

o.a. als iemand, die mijn vriend volledig geaccepteerd heeft.

Toen ik hem sprak, nadat hij enige dagen daarvoor de canal parade in Amsterdam bezocht had.

Vertelde hij dat de dames in de Molenhoeve gevraagd hadden waar hij geweest was. Hij heeft toen gezegd; "bij de blote mannen op boten in Amsterdam", waarop ik zei, pap zoiets zeg je toch niet? Ach, antwoordde hij, weten die oude taarten veel.

Maar er was altijd weer zijn Vrone
Toen ik mijn vader een keer na veel pogingen eindelijk aan de
telefoon kreeg, vroeg ik waar hij geweest was. Antwoorde hij: het
Vrone veld natuurlijk waar anders.

Toen het allemaal lichamelijk wat minder ging en ik hem een keer
vergezeld bij een van zijn wandelingetjes door het dorp, zag ik in
de verte een jongetje in een groen/zwart shirt aankomen fietsen.
Ik zei; pap kijk. Mijn vader keek op en glunderde.

Hij kon mij precies, zijn naam en in welk elftal hij speelde, vertellen.
Voorbijfietsend, riep het jongetje; hey Piet, hoe gaat het?
Waar zijn je klompen? Je wilt zeker weten, hoe we gespeeld
hebben, en zo?

Zo schijnt pap ook met zijn rollator, op weg naar het Vrone veld
nogal al eens een file in het dorp veroorzaakt te hebben, omdat hij
midden op de weg liep.

Ook dit was mijn vader

Hij wist te leven.
Te geven en te nemen
Levenslustig te genieten
Vol oprechte belangstelling
Voor mensen en dingen om hem heen

Ik weet dat mijn vader hoopt, dat zijn belangeloze inzet, als
voorbeeld mag dienen, voor vooral de jongere binnen de
sportvereniging, zodat zij zich hierdoor ook gaan inzetten, waardoor
“zijn” Vrone nog lang kan voortbestaan.

Dag PAP
Dag opa
Dag, Pietje Vrone
We zullen je missen